

Мова – не тільки засіб передавання інформації. Вона – фундаментальний націєтворчий і державницький чинник, що визначає самобутність і культурне обличчя нації, утверджує її ідентичність, захищає від поглинення іншими націями і культурами. Будь-які спроби витіснити українську мову з усіх сфер державного й громадського життя загрожують не лише її існуванню і природному розвитку, загрозою національній безпеці країни, існуванню української нації, існуванню та розвитку нашої держави. Загроза українській мові – це, за визначенням Конституційного Суду, загроза національній безпеці.

Без національного відродження, гідного утвердження української мови, культури, духовності в Україні не зможемо досягти потрібної нині консолідації українського суспільства, усенародної єдності, стабільності, безпеки.

Отже, з огляду на вищезазначене перед державою постають неабиякі труднощі та серйозні завдання щодо управління, формування і здійснення мовної політики, головною метою якої є створення оптимального мовного простору, успішне подолання мовних проблем та об'єднання суспільства. Особлива увага має бути зосереджена на забезпеченні пріоритетного розвитку української мови як державної – важливого чинника державотворення й консолідації української політичної нації та забезпечення національної безпеки України.

У системі державних пріоритетів, а саме національної безпеки країни мовна політика має посідати чільне місце, оскільки її стратегічним завданням, поряд з гарантуванням мовних прав людини, є утвердження суспільної злагоди і політичної стабільності, забезпечення етнопатристичної єдності суспільства та зміцнення української державності.

1. Матета О.А. Мовна політика в Україні: національна консолідація чи політичний ризик. Історико-політичні студії. 2013. No 1. С. 113–121.
2. Лизанчук В. Не лукавити словом. Львів : ЛНУ, 2002. 560 с.
3. Про забезпечення функціонування української мови як державної : Закон України від 25 квітня 2019 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2704-19#Text>.
4. Про схвалення Стратегії популяризації української мови до 2030 року «Сильна мова – успішна держава» : розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.07.2019 р. № 596-р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/596-2019-%D1%80#Text>.
5. Питання українського правопису : постанова Кабінету Міністрів України від 22.05.2019 № 437. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/437-2019-%D0%BF#Text>.

Світлана КОРОВКІНА

курсант ННІ права та підготовки
фахівців для підрозділів
Національної поліції

Науковий керівник:

Василь ПОЛИВАНЮК

доцент кафедри тактико-спеціальної
підготовки Дніпропетровського
державного університету внутрішніх
справ (м. Дніпро, Україна),
кандидат юридичних наук, доцент

**МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ ФАКТОР ВІЙСЬКОВОЇ МОГУТНОСТІ
СИЛ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ УКРАЇНИ**

Вирішення проблеми війни та оборони – особлива сфера людської діяльності, яка потребує мобілізації та великої наснаги у фізичних і моральних силах суспільства, держави та її збройних сил. Це формування та підтримка морального та морально-психологічного стану співробітників як у мирний, так і воєнний час. Конфлікти неможливі без наявності у народу країни соціальних груп, збройних сил, військових груп, конкретної специфічно-етичної характеристики потенціалу. Тому саме морально-психологічний фактор у війні, яка триває в наш час, набуває особливого значення та стає головним аспектом для держави та суспільства [1, с. 257].

Війна між Україною та Росією – це випробування духовних сил народу, держави та її військ. Кожна країна покращує свою обороноздатність на той рівень, щоб можна було

гарантувати та забезпечити безпеку для свого народу.

Обороздатність держави – це здатність держави забезпечити безпеку та захист суспільства в разі збройного конфлікту або агресії. Обороздатність країни містить два елементи: матеріальний та духовний, та є сукупністю науково-технічного, соціального, морально-психологічного та військового потенціалу, що використовують в інтересах народу та суспільства [2, с. 10].

Військовий та економічний потенціал країни не є постійним: він має збільшення економічного потенціалу, а також можливості стають максимально великими з економічною підтримкою війни, також військового будівництва. За допомогою цих аспектів зростає могутність армії та держави.

Як у частини наукового потенціалу країни, у військово-наукового потенціалу особливе місце в загальному потенціалі країни – це дає здатність вираження великих наукових сил та засобів, які країна може показати зі свого наукового потенціалу та використовувати їх в інтересах та збільшенні своєї воєнної могутності.

Ще одним фактором військового потенціалу країни є її соціальний статус. Під час визначення мобілізаційної спроможності населення важливо орієнтуватися на людські ресурси. Людські ресурси є суттєвими для можливості швидко та максимально ефективно використовувати інші потенціали для досягнення поставленої мети в мирних умовах та в процесі підготовки до воєнних дій або ведення воєнних дій. Одним з елементів воєнного потенціалу є морально-психологічний потенціал – це можливості, які держава може мобілізувати максимально швидко та ефективно, у тому числі морально-психологічний стан військових і використати для вирішення завдань у спокійний та мирний час, а також у час ведення воєнних дій.

Морально-психологічний потенціал об'єднує систему потенціалів в одне ціле та є інтегруючим. Основним формуванням морально-психологічного потенціалу як важливого елементу воєнної могутності є: духовно-моральний, психологічний та професійно-діловий.

Морально-психічний потенціал як елемент воєнної могутності держави визначається глибиною свідомості суспільства, складом воєнних сил; прагненням отримати бажану перемогу, психологічною готовністю виконувати бойові завдання; показувати свій високий професіоналізм і добру фізичну витривалість; показувати рівень довіри до свого військово-політичного керівника держави, своїх командирів та товаришів; постійним формуванням і збільшенням своїх морально-бойових можливостей; забезпеченням військ усім необхідним; швидким та ефективним відновленням державних військ, в цей елемент також входить забезпечення психологічною реабілітацією та відновленням духовного потенціалу військ та суспільства.

Отже, військовий потенціал взаємопов'язаний з іншими потенціалами, а саме з: економічним, науковим, соціальним та морально-психологічним потенціалами, вони безпосередньо відображаються у військовій могутності держави, що як елемент військового потенціалу містить військово-економічний, військово-науковий, людський потенціал та морально-психологічний потенціал, потенційно його реалізація є морально-психологічним станом сил безпеки та оборони держави.

Морально-психологічний стан характеризується проявом народної свідомості, що показує готовність та здатність народу держави виконувати важкі та дуже важливі завдання для захисту та оборони Батьківщини.

Розвиток морально-психологічного стану сил безпеки та оборони – є достатньо важким завданням, для реалізації цього аспекту мають бути залучені не малі сили держави. Основними аспектами, які впливають на морально-психічний стан військових, є держава, сім'я та церква [3, с. 60].

Таким чином реалізується морально-психологічний потенціал. Обороздатність держави, від якої великою частиною залежить воєнна могутність держави, боєготовність та боєздатність її армії, є морально-психологічний стан військ.

Отже, необхідно сформувати та найбільш ефективно реалізувати морально-психологічні можливості сил безпеки та оборони, захистити людей та особовий склад від негативного інформаційно-психологічного впливу, а особливо від деморалізуючих зусиль сторони агресора, мобілізувати армію на вирішення поставлених завдань.

1. Агаєв Н. А., Дикун В. Г., Чорний В. С. Морально-психологічне забезпечення у Збройних Силах України : підручник : у 2 ч. Вид. 2-ге, перероб. зі змін. та допов. / за заг. ред. В. Стасюка. 2020. Ч. 1. 754 с.

2. Актуальні питання психологічного забезпечення діяльності закладів вищої освіти МВС

України та Національної поліції України : матеріали міжвідомчого науково-практичного круглого столу (Київ, 25 квітня 2019 року); ред. Черней В. В. Київ, 2019. 336 с.

3. Психологічна безпека особового складу силових структур та персоналу екстремальних професій : матеріали Міжнародної науково-практ. конф. (Україна, м. Харків, 18 листопада 2009 року). Харків : Академія внутрішніх військ МВС України, 2009. 276 с.

Марія ПЯНИЧУК

здобувач вищої освіти бакалавра

Науковий керівник:

Олег ЗАВИСТОВСЬКИЙ

старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

ОСОБЛИВОСТІ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Будь-якій державі, яка вважає себе гарантом безпеки своїх громадян, захищає їх життя, здоров'я, свободу, забезпечуючи правопорядок і протидію злочинності, потрібні правоохоронні органи, які належним чином підготовлені та здатні до здійснення таких функцій, інакше кажучи, професійні фахівці.

На сучасному етапі розвитку нашої держави та подальшого реформування Національної поліції України одним із провідних і найважливіших напрямів є забезпечення якісного навчання майбутніх правоохоронців, що є незмінною складовою якості виконання ними своїх службових обов'язків. Тому що у випадку, якщо органи правопорядку не ефективно підготовлені і не вміють грамотно діяти в різних ситуаціях порушення порядку і безпеки, така держава не має майбутнього.

В цей час необхідність забезпечення якісної і дієвої освіти майбутніх поліцейських визнається в глобальних масштабах, як необхідна умова забезпечення безпеки суспільства сталого розвитку правоохоронної системи і держави загалом.

Можна з впевненістю сказати, що якісна і ефективна підготовка і навчання майбутніх співробітників поліції, реалізація різних методик підвищення якості підготовки залишаються актуальними і вимагають всебічного обговорення. Проте низка проблем щодо впровадження дієвих форм та методів навчання, застосування інтерактивних методів навчання під час підготовки фахівців для органів та підрозділів Національної поліції України досі залишається не вирішеною та не знайшла чіткого відображення у науковій літературі.

На цей час проблемні аспекти підвищення якості навчання і підготовки кадрів Національної поліції знайшли відображення в наукових працях таких вчених, як І. Абрамова, Л. Борисова, А. Вербицький, В. Платов, В. Подіновський, В. Рибальський, А. Смолкін, І. Сироежин, Б. Шаповалов, С. Шмаков. Дослідженням теоретичних та практичних особливостей інтерактивного навчання майбутніх правоохоронців також займалися такі фахівці, як Н. Балицька, К. Баханов, О. Біда, Г. Волошина, О. Єльнікова, Г. Коберник, О. Коберник, Н. Коломієць, Л. Кондрашова, О. Коротаєва, А. Мартинець, Г. Мітіна, О. Пехота, Л. Пироженко, Н. Побірченко, О. Поментун, Г. Самохіна, Т. Сердюк, М. Скрипник, Н. Суворова, Г. Шевченко, П. Шевчук, досліджували теоретичні і практичні аспекти змісту інтерактивного навчання та його методології.

Мета роботи полягає у розгляді та аналізі застосування у закладах вищої освіти зі специфічними умовами навчання, що займаються підготовкою кадрів Національної поліції України, нових форм та інтерактивних методів навчання. Також важливим є вироблення пропозицій щодо їх поліпшення і вдосконалення та перспектив комплексного запровадження.

З боку державних вимог, можна сказати, що співробітнику поліції в сучасних умовах необхідний великий обсяг теоретичних знань у сфері його професійної діяльності, проте з іншого боку (з боку соціальних вимог), співробітнику поліції потрібні вузькоспеціалізовані знання, орієнтовані на виконання різних алгоритмів дії в умовах повсякденної службової діяльності.